

O hovoriacich potkanoch

Bola raz jedna zmrzlináreň. V nej hovoriace potkany. Ponúkli mi citrónovú zmrzlinu. Do krabičky. Nie v kopčekoch, ale v niekoľko centimetrových horách. Z podzemia, v ktorom bola zmrzlináreň, vyšla druhá čata hovoriacich potkanov, ktorí tam robili kompost. Bola to komposto-čata.

Povyliezali von a kompostovali, kompostovali. Boli tam tak hodinku aj pól a potom pozaliezali. Neskôr im na kompost vystrekla zvláštna modrá voda, ktorá proces kompostovania urýchlila. Pozvali ma do podzemnej zmrzlinárne. Ponúkli mi zmrzlinu. Do škatuľky. Nie papierovej, ale hlinenej. Bola to hlinená nádoba, vyzerala ako škatuľka. Mala hlinený poklop s hlinenými pántami.

Táto komposto-čata ma neskôr vzala zo zmrzlinárne von, pretože sa im začali pomaličky zasypávať vchody do zmrzlinárne hlinou. Až sa zasypali úplne. Nebolo to nič zvláštne. Zmrzlináreň bola podzemná a všetko v nej bolo vybudované zo sypkej hliny. Vyzeralo to tam ako také veľké medvedie záhrady. Také veľké záhrady to boli. Podzemné. A v nich samá zmrzlina. Rastliny v nej boli tiež iné. Jedna mala kvet a miesto pukov zmrzlinu. Puky boli celé zo zmrzliny.

Komposto-čata ma pustila cez ich čato-tunely von. Potom ako sa im tunely zosypali, potrebovali rýchlo vyhlíbiť nové. Aby sa dostali do zmrzlinárne a mohli fungovať. Trvalo im to dve, dve aj pól hodiny. Komposto-čata mala na chrbtoch oranžovo-žlté trubky, ktoré mali na konci maják. Majáky mali aj na hlavách. Keď robili, majáky im blikali a oni behali ako rakety.

Podakoval som im za exkurziu a odišiel. Doma som zjedol ich zmrzlinu. Vynikajúcu citrónovú. Zasa som sa vrátil do podzemnej zmrzlinárne. Jedol som len zmrzlinu. Brucho ma ale nebolelo, chutila mi. Ráno, obed, večer, ráno, obed, večer. Jedol som ju nonstop.

Keď som bol u nich v zmrzlinárni naposledy, vyrábali úplne nový druh. Tchoro-zmrzlinu. Smrdela, ale bola vynikajúca. Chutila ako vysmážané rezne. Bola to ich novinka. Práve vtedy sa sypká hlina zosypala znovu. Zasypala a zničila im všetko. Úplne. Čato-tunely, vchody, zmrzlináreň. Celé podzemie bolo zničené.

Vyliezli sme všetci rýchlo von. Boli sme zachránení. No bolo mi ich ľúto. Zavolať som ich ku mne domov, aby si na mojej záhrade postavili novú zmrzlináreň. Bolo to ľahšie a rýchlejšie ako zachraňovať túto zasypanú, úplne zničenú. Boli radi. Usmievali sa od ucha k uchu. Aj ja som sa tešil. Mohli ďalej robiť to čo ich teší. A tiež mohli vyrábať to

čo mám najradšej.

Nová zmrzlináreň tam stojí dodnes.

Zazvonil zvonec a rozprávky je koniec.